

CLAIRE FAYER

SPEJLENES BY

På dansk ved John Lysmand

SPEJLENES BY

er oversat efter

MIRROR MAGIC

Text copyright © 2018 Claire Fayers

By arrangement with The Bent Agency UK

First published in 2018 by Macmillan Children's Books,
an imprint of Pan Macmillan

Dansk udgave: © 2019 Forlaget Alvilda, København

Omslagsillustration: Tina Burholt

Grafisk tilrettelæggelse: BogGrafisk

Bogen er sat med Minion Pro

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2019 af CPI Clausen & Bosse, Leck

ISBN 978-87-415-0692-0

www.alvilda.dk

Disse er vilkårene og betingelserne for pagten mellem den menneskelige verden og Skinverden:

De Fagre samt deres magi vil forlade verden og danne deres eget rige. Men den menneskelige verden skal ikke helt og holdent undvære magi. Magiske spejle vil blive skabt, to og to, således at hvert par skaber adgang mellem den menneskelige verden og De Fagres nye Skinverden. Enhver kan krydse grænsen mellem de to verdener, under forudsætning af at vedkommende har modtaget en invitation fra den anden side. Ydermere vil Skinverden tilvejebringe og gennem spejlene på anmodning levere enhver magisk vare eller tjenesteydelse.

Så længe spejlene består, så længe vil også denne pagt være gældende og gyldig. Når og hvis pagten ophæves, vil Skinverden forsvinde med den. Hvad der står skrevet, vil ske.

Mr. Matthew Harcourt
7, Mill Lane
Cambridge

16. juni 1852

Kære mr. Harcourt

Det var med Sorg og Medfølelse, at jeg modtog Nyheden om Deres Forældres alt for tidlige Bortgang. Jeg kendte dem begge og ansaa mig selv for at være en nær Ven af dem. Modtag min dybtføjte Sympati med Deres Tab.

Jeg er blevet gjort opmærksom paa, at Deres nuværende økonomiske Situation er vanskelig. Da jeg mangler en Sekretær til at tage sig af mine Forretninger her i Wyse, ville det glæde mig meget, om De ville overveje at paatage Dem den paagældende Stilling.

Jeg erindrer, at De har en Søster, som i dag maa være elleve eller tolv Aar gammel, og min Invitation gælder selvsagt ogsaa hende. Det vil ikke være noget Problem for mig at sikre hende en passende Stilling i et pænt Hjem her i Wyse.

Jeg ser frem til at byde Dem begge velkommen, saa snart dette kan passe med Deres Planer.

*Med de ærbødige Hilsener
Lord Ephraim Skinner*

*Administrator af Hendes Majestæts Naade, med
Ansvar for handelsmæssige Forbindelser (Skinverden)*

Skinnerborg, Wyse, England.

KAPITEL 1

Det mest bemærkelsesværdige ved byen Wyse, som befinder sig præcis på grænsen mellem England og Wales, er, at det er den sidste menneskeby, hvor magien stadig fungerer. Nærmere betegnet: Det vil den være i midten af det nittende århundrede. Hvad angår andre tider, så er det ikke mig, I skal spørge. Jeg er kun en bog.

Bogen.

Ava lænede sig ud ad karets vindue og så på det bakkede landskab, som vejen måtte sno sig igennem for at komme til Wyse. Det var typisk engelsk og skuffende almindeligt. ”Jeg kan ikke se nogen fortryllelser,” sagde hun.

Matthew smilede træt. ”De skal nok komme. Bare vent og se.”

Men hun havde ikke lyst til at vente, ikke når alt andet i verden lod til at have så meget fart på. Ava satte sig igen og vrikkede fødderne ind mellem et par kasser. Seks måneder – det lød som lang tid, men det føltes som ingenting. På seks måneder var deres tilværelse faldet fra hinanden. Tyfus havde taget deres forældre, deres hjem var blevet solgt for at dække deres gæld, og nu var de på vej i en lånt kare, med alle deres ejendele stablet op omkring dem og imellem dem, tilbage til den by, de havde forladt, da hun var to år gammel.

”Du har stadig ikke fortalt mig, hvordan lord Skinner er,” sagde hun i et forsøg på at adspredde sine tanker. Hun kunne overhovedet ikke huske ham, men her på det sidste havde hun haft det underligt, hver gang hun kom til at tænke på ham – som om hun ikke rigtig kunne få luft.

Matthew lod en hånd glide over sine trætte øjne. ”Jeg kan ikke huske ret meget om ham. Han var stor, og han havde fint tøj på. Alle kunne lide ham.”

”Far kunne ikke lide ham.” Det var, som om noget trak sig sammen og gjorde ondt i Avas bryst. *Hold dig væk fra spejle, Ava.* Det var fars ord, da han lå med sin feber. Og så det, han mumlede, igen og igen. *Stol ikke på lord Skinner. Han er ikke, hvad han ser ud til at være.*

”Far var syg,” sagde Matthew. ”Han vidste ikke, hvad han selv sagde.”

”Men det er alligevel underligt, er det ikke? At far nævnte ham ud af det blå, så kort tid før han ...” Ava trak vejret dybt. ”Før han døde. Og så det brev, vi fik. Næsten som om lord Skinner havde holdt øje med os.”

”Sådan noget pjat. Han har uden tvivl hørt om det fra noget familie i Wyse. Det var jo ikke ligefrem en hemmelighed.” Matthews stemme var blevet en smule skarp. ”Vi har fået arbejde og et sted at bo, selv om det ikke er lige præcis, som du ville ønske dig. Det synes jeg, vi skal være glade for. Glade og taknemmelige.”

”Ja, jeg ved det godt. Undskyld.” Det havde ikke været hendes mening at ødelægge Matthews gode humør. Uvilkårligt fandt hendes fingre vej til det halvmåneformede ar, hun havde på venstre kind. Det var fra dengang, hun havde mæslinger, havde hendes forældre fortalt hende. Men selv hjemme i Cambridgeshire, så

langt væk fra Wyse og magi, man stort set kunne komme, var der folk, der kunne finde på at sende hende mistænksomme blikke og hviske om alfemærker.

For far havde jo engang været tryllekunstner. Han havde været ejer af et magisk spejl – et af de få, der var tilbage i verden. Deres far, som var en stille og fredelig mand, havde påkaldt alfer fra Skinverden, og de havde udført hans ordrer.

Ava kunne slet ikke forestille sig, hvordan det måtte have været. Det eneste, hendes far havde fortalt om sin tid i Wyse, var, at han havde solgt spejlet og alt det andet til sin nevø, og at det var bedst at glemme det hele. Men et eller andet måtte der jo være sket, siden han havde forladt byen. Hvorfor skulle man ellers vælge at leve i Cambridgeshire, når man kunne bo i den sidste magiske by i hele England?

Kareten hoppede og dansede, for der var mange huller i vejen til Wyse. Ava stemte fødderne mod kasserne på gulvet for ikke at blive raslet alt for meget omkring. ”Hvis far ikke var flyttet væk fra Wyse, så kunne du måske have været tryllekunstner nu.”

Matthew stønnede og rystede på hovedet. ”Jeg gider snart ikke sige det mere, Ava. Jeg er vældig godt tilfreds med at være sekretær.” Han stirrede opgivende på hende. ”Og du har bare at være vældig godt tilfreds med det arbejde, lord Skinner finder til dig. Vi skal være glade for, hvad vi kan få.”

Ava trak på skuldrene og kiggede ud ad vinduet. Ja, det var da muligt, at Matthew var henrykt over at være sekretær, men hun havde større ambitioner end en stilling som pige i huset. De var på vej hjem til Wyse – byen med de magiske spejle. Hvis hun kunne finde fars spejl, hvis hun kunne stå foran det bare for et øjeblik, så var det ikke til at sige, hvad hun ville få at se.

Men så fik hun andet at tænke på, for da kareten nåede toppen af bakken, fik hun det første glimt af Wyse.

På de billeder, hun havde set, glitrede byen, som om den var bygget af guld og ædelsten. I virkeligheden lignede den mere noget, et barn havde sat sammen af billigt glas. En forvirret farvelade, der spændte fra rød til grøn, blandet med gul, var tværet ud over husene, og de smalle gader, der snoede sig mellem dem, var sølvgrå og skinnede som sneglespor.

Hvis dét skulle forestille alfemagi, så var Ava i hvert fald ikke imponeret.

”Sagde du ikke, at Wyse var Englands smukkeste by?” sagde hun.

Matthew lænede sig ud ad vinduet for at se. En åben karet kom imod dem på vej ud af byen. Den glitrede og strålede som kostbare juveler, og de fire damer i den havde gylden hud og hår i forskellige grønne nuancer. Der hang en svag tåge omkring dem alle sammen, som om Ava så dem gennem en let dis. Hun gned sine øjne, men disen forsvandt ikke. Damerne lo, og deres vinkende hænder trak gyldne spor i luften.

Matthew lettede på hatten og vinkede tilbage, hvilket fik damerne til at le endnu højere.

”Det ser ikke engang ægte ud,” sagde Ava.

”Nej, det er sandelig heller ikke meningen,” svarede Matthew og satte hatten på plads. ”Alfeforetryllelser har altid en farvet aura omkring sig, især de billige af dem. Det er bare underholdning.”

Så folk syntes, at det var underholdende at køre omkring i kareter og se tågede ud? Ava pillede ved kanten af sit sæde, mens deres egen karet raslede videre forbi et grønt område, der forekom

hende at være lidt for vildtvoksende, og over en smal stenbro, der førte dem midt ind i byen. Flere af de huse, de kom forbi, var store og fornemme, med tre eller fire etager og høje, spidse vinduer, men de så alle sammen ud til at trænge til en grundig rengøring under de glitrende lag af fortryllelse. Nogle af dem var tydeligvis tomme – med fuglereder på skorstenene og vedbend på murene. Selv teatret, som efter sigende skulle være landets sjette største, virkede forsømt og forfaldent med afskallet forgyldning og gamle, lasede plakater på facaden.

Mr. Radcot, selvlært og passioneret tryllekunstner. Alle ønsker opfyldes.

Alle ønsker? tænkte Ava. Eller kun ønsker om fortryllelser, der ser en lille smule uægte ud?

Mr. Edmund Footer, tryllekunstner – hofleverandør til Hendes Majestæt Dronning Victoria. Private konsultationer mandag-fredag.

Langhile og Gaddesby, tryllekunstnere. Børnefødselsdage er vores specialitet (rabattilbud i sommerferien).

Ava forestillede sig en plakat med hendes fars navn. *Alfred Harcourt, tryllekunstner. Særbud fredage og lørdage.*

”Mr. Edmund Footer er vores fætter,” sagde Matthew og lagde en hånd på Avas arm. ”Det var ham, der købte fars spejl, dengang vi forlod Wyse. Jeg har altid haft lidt ondt af ham; hans mor er temmelig forfærdelig.”

Hans mor – deres tante. Flere mennesker, Ava aldrig havde mødt. De var ikke engang kommet til begravelsen, men tante Lily havde i det mindste sendt et kondolencebrev.

Så fik hun øje på en flok mennesker, der gik frem og tilbage foran teatret med plakater: *De Fagre er også mennesker og Forbyd alle tryllekunstnere.*

Ava glemte alt om familien Footer. ”Hvem i alverden er dét?” spurgte hun.

En dreng forlod flokken og løb efter kareten. ”Frihed for De Fagre!” råbte han og stak en løbeseddel i hånden på Ava. ”Vi mødes hver torsdag, Kirkegade 2, bag ved rådhuset. De Fagre er også mennesker!”

Ava så ham løbe tilbage til den lille flok af demonstranter. Han så ud til at være på hendes egen alder, og hans smil havde været venligt, men hvad mon han ville sige, hvis han vidste, at hun var en tryllekunstners datter? Så ville han garanteret ikke være så venlig. Hun stak hans brochure ned i den øverste af taskerne på gulvet. Og hvad skulle det i øvrigt gøre godt for at protestere på alfernes vegne? ”Er alferne rigtige mennesker?” spurgte hun.

Matthew trak på skuldrene. ”Det var, hvad far plejede at sige, og han burde vide det, skulle man tro. Men uanset hvad de er, så er de ikke ligesom os – jeg ville ikke stole på dem.”

”Det mener jeg sandelig heller ikke, vi skal. Jeg kunne bare godt tænke mig at se en af dem.” Hun sendte ham et smil. ”Hvor er din eventyrlyst, Matthew?”

Det var, hvad Matthew plejede at sige til hende. *Hvor er din eventyrlyst, Ava?* Han sagde det som regel, når han skulle lokke hende til at gøre et eller andet, hun ikke burde gøre, såsom at klatre alt for højt op i et træ eller at stjæle den sirupskage, mor havde stillet til afkøling. Hun var alt for forsigtig, sagde Matthew altid. Hun skulle lære at tage chancer, skulle hun. Men sådan var han ikke længere. Han havde ændret sig. Var det sket, dengang deres forældre blev syge? Eller var det til deres begravelse, da det pludselig gik op for Matthew, at det nu var ham, der var familiens overhoved? Eller måske da det gik op for ham, *hvor* mange penge de skyldte?

Eller var det *hendes* skyld? Matthew kunne have klaret sig meget bedre uden hende. Selv om han var uden midler, kunne en beleven ung mand som ham have fundet sig en stilling nærmest efter eget valg. Men en lillesøster på slæb gjorde det hele meget vanskeligere. Som han selv udtrykte det, så kunne han ikke længere tillade sig at være kræsen.

Ava lænede sig ud ad karets vindue. ”Undskyld,” råbte hun til kusken. ”Kan vi stoppe her et øjeblik?”

Kusken så gnavent på hende, men han trak i tøjlerne, så hestene stoppede.

”Hvad er det, du laver?” spurgte Matthew.

”Jeg vil bare se mig lidt omkring. Kommer du med?”

Før Matthew kunne nå at stoppe hende, var hun ude af kareten.

Bag hende fortsatte flokken af demonstranter med at råbe i kor.

Ava lod være med at se på dem, for de skulle ikke tro, at hun var interesseret i at slutte sig til dem. Hun krydsede gaden og styrede mod en butik med et gyldent skilt, der stod og blinkede.

Wyse Handelsstation for Souvenirs – Spejle og Magiske Artikler

Under det store skilt hang et mindre, skrevet på papir: *Beskadigede Varer maa erstattes. Alfemagi er ren Illusion. Den ændrer ikke Virkeligheden. Effekten er midlertidig og vil slides op ved Brug. Varer tages ikke retur.*

Hylderne i udstillingsvinduet var fyldt med sølvspejle, miniature-testel og billige smykker, alt sammen hyllet i alfefortryllesens glimmerdis.

”Var det den slags fortrylleser, far plejede at bestille?” spurgte Ava, da Matthew sluttede sig til hende.

”Han forsynede en del af butikkerne,” sagde Matthew. ”Butiksejerne plejede at komme til os med indkøbslister, og så gik far ind

på sit værelse og bestilte det hele gennem spejlet.” Han sukkede ved mindet. ”Og så dukkede varerne op på hans værelse, pænt pakket ind.”

”Og så en dag besluttede han sig for at stoppe. Bare sådan lige pludselig?”

”Det var, hvad han sagde.” Matthew skubbede hatten tilbage og gnedde sit trætte ansigt. Hans blege hud passede slet ikke til det sørgetøj, han havde på. *Han havde haft så travlt med at tage sig af hende, at han helt havde glemt at tage sig af sig selv*, tænkte Ava, og igen sneg den dystre tanke sig ind på hende: Han ville klare sig meget bedre uden hende.

Hun tog ham under armen. ”Nå. Pyt med det. Skal vi gå indenfor?”

En bjælde ringlede, da Matthew skubbede døren op. Ava kantede sig uden om en reol, mens hun holdt sit skørt fri af den. Nogle få feriegæster gik omkring og studerede de udstillede varer, og butikkers ejer holdt øje med dem fra sin plads bag en sølvblank disk. Eller måske snarere en billig trædisk fortryllet til at ligne sølv, tænkte Ava, som havde lagt mærke til de brune pletter, der kunne ses igennem skinnen. Hun lagde også mærke til, at butiksejeren stirrede lidt for længe på det lille ar på hendes kind.

”Jeg har en forskønnelsesbesværgelse, der kan fjerne det dér,” sagde han.

Ava så ham lige ind i øjnene. ”Fjerne hvad?” Hun kom til at smile, da han rødmede og så den anden vej.

Matthew tog et spejl op og læste dets indgraverede budskab. ”Hilsen fra Wyse,” sagde han. ”Jeg troede, de kom fra Skinverden.”

Butiksejerens overskæg dirrede fornærmet. ”Vores spejle er uhyre populære. I er måske på udkig efter et lille minde fra ferien?”

”Vi er ikke på ferie.” Matthew lagde spejlet tilbage på sin plads og lettede på hatten. ”Matthew Harcourt. Min familie kommer her fra byen.”

Butiksejeren rettede sig op. ”De er Harcourts søn? Det er Dem, der skal arbejde for lord Skinner. Han er en rigtig gentleman. Min yngste søn har i årevis forsøgt at få arbejde på Skinnerborg.”

Han fik det til at lyde, som om Matthew havde stjålet jobbet fra hans søn.

”Og du må så være pigen,” tilføjede butiksejeren og stirrede på Ava.

Ava trak uvilkårligt ud i sin kjole. Det sorte crepe føltes pludselig stramt og varmt. Hun tog et andet spejl op. Det havde et lille digt indgraveret på foden.

*Naar du har Vrede, Sorg eller Kvide,
så lad Spejlet give den til den anden Side.*

”Hvad skal det betyde?” spurgte hun.

”Det er bare et børnerim,” sagde butiksejeren. ”Det betyder ikke noget.”

”Jeg kender resten af det,” sagde Matthew. ”’*Lad barnet i spejlet om at græde, så du kan beholde din egen glæde*’. Jeg husker det, fra dengang jeg var barn.”

Ava ville ønske, at hun kunne give spejlet alle sine sorger. Hun vendte og drejede det billige spejl og stirrede ind i glasset.

”Her i byen skal man bare tage sig i agt for at kigge alt for længe i spejlene,” sagde butiksejeren. ”Man kan aldrig vide, hvad man vil få at se.” Han sendte Ava et skævt smil, da hun skyndte sig at sætte spejlet fra sig. ”Bare rolig. Jeg driller bare. Det har

fået en smule alfetrylleri, så det kan glitre lidt, men det er bare helt almindeligt glas. Det er to shillings, hvis du har lyst til at købe det.”

Han rakte en hånd frem for at tage imod hendes penge, men Ava rystede bare på hovedet og vendte sig væk. Hun kunne stadig mærke butiksejerens blik, indtil en anden kunde spurgte ham om prisen på en mælkekande. Ava lukkede øjnene og sukkede. Hun skulle slet ikke være gået herind.

Matthew stak en hånd i lommen og fandt et visitkort, som han lagde på disken. ”Vi skal bo på Primrose Hill nummer otte. Vi ser frem til at lære vore nye naboer bedre at kende.”

”Det er jeg ikke i tvivl om,” svarede butiksejeren og lod, som om han ikke så Matthews kort. ”Jeg er sikker på, at I har masser at gøre i dag, så jeg skal ikke holde på jer. Jeg ønsker jer held og lykke med jeres nye liv her i byen.”

”Det var da en ubehagelig mand,” sagde Ava, da de igen steg op i kareten. Hun havde ikke lyst til at besøge andre af butikkerne. Hestene satte i gang med et ryk, der smed hende tilbage i sædet. ”Lagde du mærke til, hvordan han kiggede på mig?”

Matthew så sig over skulderen. ”Han føler sig bare snydt, fordi jeg har fået plads hos lord Skinner, og hans søn ikke gjorde. Du må ikke lade en enkelt sur mand ødelægge det hele for dig.”

I et kort øjeblik lød han som sit gamle jeg, og Ava sendte ham et forsigtigt smil. Måske ville det vise sig, at det trods alt var godt for dem at komme tilbage til Wyse.

Kareten kørte videre, forbi rækken af butikker og op ad en bakke. Kusken stoppede halvvejs oppe.

”Så er vi her,” sagde han. ”Nummer otte.”

Huset så såmænd ikke så slemt ud. Haven var tilgroet, men der var æbletræer og sikkert også et urtebed under ukrudtet. Mørke klatretråde af vedbend krøb op ad husets facade og videre op på taget, hvor de gjorde deres bedste for at strangulere skorstenen.

Der kom et grynt fra kusken, da han hoppede ned fra bukken. ”I bliver nødt til selv at bære jeres kufferter op til huset,” sagde han.

Han tilbød ikke at hjælpe dem, og Ava så ingen grund til at spørge ham. De kunne godt klare sig selv. Hun tog fat i to af de mindre kufferter og slæbte dem op ad havegangen.

Der lugtede af fugt i entreen. På den ene væg var der pletter af mug, og et gammelt gulvtæppe lå i en bunke til den ene side. Værelserne var ligesådan: snavsede, fugtige og med lugt af skimmel.

”Det er slet ikke så tosset,” sagde Ava, mens hun trak en finger gennem snavset på en af ruderne. Det hele skulle gøres rent, men de kunne slæbe gulvtæpperne udenfor og banke dem, og hvis de åbnede alle vinduerne, ville lugten snart forsvinde.

Køkkenet havde et gammelt komfur, der så ud til at fungere, og et bord med fire stole. Og midt på bordet, op ad en mælkekande med låg, stod et brev.

Kære mr. og miss Harcourt

Velkommen til jeres nye Hjem. Jeg haaber, at I vil finde jer til Rette her. Jeg beklager, at jeg ikke var i stand til at modtage jer, men jeg vil gerne have lov til at invitere jer til Middag hos mig paa Skinnerborg i Aften. Jeg forventer at se jer Klokken syv.

Med de ærbødigste Hilsener

Lord Skinner

Papiret var helt normalt, af kraftig kvalitet, ufortryllet, og håndskriften var solid og sikker, uden overflødige snirkler. Det var en håndskrift, der var til at stole på.

Stol ikke på lord Skinner, havde hendes far sagt. Hun havde det, som om hun ikke kunne få luft, da hun læste brevet en gang til.

Matthew kom ud i køkkenet. ”Vi skulle have købt noget mad, mens vi var nede i byen,” sagde han. ”Det er søndag i morgen, så alt er lukket. Kunne du tænke dig at smutte derned og hente forsyninger, mens jeg går i gang med at pakke ud?” Han fik øje på brevet i Avas hånd. ”Hvad er dét?”

Hendes hånd rystede stadig en smule, da hun rakte ham papiret. ”En invitation, tror jeg – eller en befaling.”